

[Lysholt Hansen.]

bejde, som tandteknikerne har udført på dette felt, og ønsker det fortsat. Det kan heller ikke bortforklares, at den virksomhed, som tandteknikerne udøver, har en vis regulerende betydning, hvilket jeg synes det er rimeligt at sætte en streg under. Derfor kom det naturligvis også som et chok for tandteknikerne, da det i 1951 pludselig blev bestemt, at der kun kunne ydes hjælp til sådanne proteser, når de leveredes af en tandlæge. Jeg ved godt, det er noget, der tangerer den højtærede socialministers felt, men jeg håber alligevel, at vi i udvalget kan få lejlighed til at forhandle om sundhedsstyrelsens afgørelse i denne henseende, idet jeg finder, at den argumentation, der kom fra sundhedsstyrelsen, om den manglende garanti for uddannelse af tandteknikerne, er ret svag, især hvis man ser på socialproteserne i relation til proteserne til andre dele af befolkningen, til hvem tandteknikerne gerne må lave proteser for sundhedsstyrelsen. Jeg håber, at vi gennem drøftelsen af dette spørgsmål kan finde frem til en fornuftig løsning også her.

Endelig vil jeg gerne, at vi i udvalget skal se på en lille detail, nemlig om ikke stk. 2 i § 11 er unødvendigt, idet jeg forstår, at reglen blev indsat i 1927 af hensyn til kun to tandlæger, som jeg regner med — det kan være, jeg tager fejl, men jeg tror, det er rigtigt — vil bevare deres ret til at praktisere i henhold til § 11, stk. 1.

De ting, jeg her har nævnt, må ikke tages som udtryk for nogen som helst utilfredshed med lovforslaget, som vi i mit parti fuldt og helt kan tilslutte os, men det er spørgsmål, som det må anses for naturligt at drøfte ved en lejlighed som denne, og i håbet om et frugtbart resultat af disse drøftelser skal jeg på mit partis vegne anbefale såvel dette lovforslag som forslag til lov om ændring i lægeloven til en velvillig behandling.

Ladefoged: Den nugældende lov om tandlægevirksomhed er et af resultaterne fra den store medicinalkommission, der sad 1908—16. Loven blev stadfæstet den 25. februar 1916 og er således nu snart en menneskealder gammel. Det kan have sin interesse at fastslå, at det var den første tandlægelov her i landet, idet hele retsgrundlaget

for udøvelse af tandlægevirksomhed før den tid alene hvilede på den gamle forordning angående straf for kvaksalveri af 5. september 1794, den såkaldte „kvaksalverilov“.

Tandlægeloven af 1916 blev utvivlsomt af stor banebrydende betydning for den samfundsnyttige udvikling, tandlægekunsten har gennemgået her i landet i de sidste 30—40 år. Loven er i tidens løb blevet underkastet et par ændringer dikteret af udviklingen, og jeg må betragte det lovforslag til en ny tandlægelov, som nu er fremsat, som en konsekvens af den udvikling, der har fundet sted og stadig finder sted indenfor den moderne tandlægekunst, forsåvidt en løftestang for at kunne præstere det ypperste på dette område.

For mig at se har opbygningen af selve loven ikke undergået nogen forandring, og i adskillige tilfælde er bestemmelserne i 1916-loven uændret eller med ganske ringe ændringer overført til lovforslaget, hvilket iøvrigt klart fremgår af bemærkningerne til dette.

Jeg skal tillade mig ganske kort at knytte nogle bemærkninger til de forskellige paragraffer og gøre rede for, hvordan mit parti ser på de foreslåede ændringer.

I § 1, stk. 1, nr. 3, er der en lille, man kan vist sige rent formel ændring. Den omhandler den højtidelige skriftlige forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som tandlæge. Formen for denne erklæring har hidtil været fastsat af justitsministeren, men nu foreslås det, at redaktionen overgår til indenrigs- og boligministeren. Dette er ganske naturligt, da tandlægevæsenet, bortset fra undervisningen på selve skolen, sorterer under denne minister. Jeg ser, at det er så naturligt, at man end ikke nævner det i bemærkningerne til lovforslaget.

§ 2 omhandler lægers ret til udøvelse af tandlægevirksomhed, og denne ret har man meget naturligt begrænset således, at de ikke uden at have bestået tandlægeeksamen og en tillægsprøve må praktisere som tandlæger. Denne bestemmelse var allerede indført i loven af 14. marts 1934 om udøvelse af lægegerning, men dertil kommer yderligere, at der for læger, som har bestået tandlægeeksamen, indføres 1 års praktisk uddannelse som klinisk assistent. Det